

GHID

pentru elaborarea proiectelor de acte normative

CUPRINS

SECȚIUNEA 1. CONSIDERAȚII PRELIMINARE	3
SECȚIUNEA A 2-A. ASPECTE PRIVIND ELABORAREA ACTELOR NORMATIVE	4
2.1. Ierarhia actelor normative	4
2.2. Structura actelor normative.....	4
2.2.1. Titlul.....	5
2.2.2. Formula introductivă	5
2.2.3. Preambulul	6
2.2.4. Partea dispozitivă	6
2.2.5. Dispozițiile generale.....	7
2.2.6. Dispozițiile de fond	7
2.2.7. Dispozițiile tranzitorii	8
2.2.8. Dispozițiile finale	8
2.2.9. Anexele.....	9
2.2.10. Mențiunea privind transpunerea actelor juridice europene	9
2.2.11. Formula de atestare a autenticității actului.....	10
2.2.12. Semnăturile președinților celor două Camere ale Parlamentului.....	10
2.3. Elemente structurale ale textului unui act normativ	10
2.3.1. Articolul.....	10
2.3.2. Alineatul	12
2.4. Cerințe privind redactarea actelor normative	14
SECȚIUNEA A 3-A. REGULI DE REDACTARE A UNUI ACT NORMATIV PRIN CARE SE ADUC INTERVENȚII LEGISLATIVE ASUPRA ALTUI ACT NORMATIV	18
3.1. Noțiuni generale	18
3.2. Modificarea	23
3.3. Completarea.....	23
3.4. Abrogarea	25
3.5. Derogarea.....	25
3.6. Suspendarea.....	26
3.7. Prorogarea.....	29
3.8. Republicarea.....	30
3.9. Rectificarea	31

SECȚIUNEA 1. CONSIDERAȚII PRELIMINARE

Potrivit prevederilor art.62 alin.(1) din Constituția României, republicată, *„Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării.”* Totodată, din interpretarea coroborată a art.74 alin.(1) și (4) din Legea fundamentală rezultă că inițiativa legislativă aparține, după caz, Guvernului, deputaților, senatorilor sau unui număr de cel puțin 100.000 de cetățeni cu drept de vot, iar deputații, senatorii și cetățenii care exercită dreptul la inițiativa legislativă pot prezenta propuneri legislative numai în forma cerută pentru proiectele de legi.

Elaborarea și redactarea unui proiect de act normativ constă în transpunerea în norme concrete a soluțiilor legislative preconizate, a ideilor ce vor forma fondul reglementării. După adoptarea proiectului, textul actului normativ în care acesta s-a materializat reprezintă forma de exteriorizare a voinței legiuiitorului, mijlocul de comunicare către cei care sunt obligați să o aplice și să o respecte¹.

Prezentul ghid are ca scop îmbunătățirea calității actelor normative și a modului lor de redactare în mod unitar, prin ilustrarea cu exemple concrete pentru fiecare tip de reglementări. Acesta este concepută ca un instrument care ar putea fi folosit de către toți participanții la redactarea proiectelor de acte normative.

Ghidul trebuie folosit în corelare cu dispozițiile Legii nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

---

¹ Pentru detalii, a se vedea Sorin Popescu, Cătălin Ciora, Victoria Țândăreanu, Aspecte practice de tehnică și evidență legislativă, Editura Regia Autonomă Monitorul Oficial, București, 2008.

SECȚIUNEA A 2-A. ASPECTE PRIVIND ELABORAREA ACTELOR NORMATIVE

2.1. Ierarhia actelor normative

Orice sistem normativ se bazează pe principiul ierarhiei normelor cuprinse în actele normative. Aceasta presupune că dreptul dintr-un stat se prezintă ca „un edificiu format din niveluri suprapuse de norme juridice și subordonate unele altora: o normă nu este decât dacă este confirmată în conținutul său de către determinațiile înscrise în alte norme de nivel superior”². Este așa numitul sistem piramidă al normelor juridice, care are în vârful său norma supremă, superioară tuturor celorlalte norme și în cadrul căreia se definesc condițiile acestora de emitere. Bineînțeles, este vorba de Constituția României, legea fundamentală a oricărui stat democratic, normele din cadrul acesteia având supremație față de orice alte norme.

Ierarhia actelor normative este dată de normele juridice pe care acestea le cuprind, clasificarea făcându-se în funcție de forța lor juridică, care este dată de conținutul și forma acestora. Datorită acestor elemente, se ierarhizează actele normative și se stabilește modul de elaborare și adoptare a actelor normative³.

Actele normative se elaborează în funcție de ierarhia lor, de categoria acestora și de autoritatea publică competentă să le adopte. Categoriile de acte normative și normele de competență privind adoptarea acestora sunt stabilite prin Constituția României, republicată și prin celelalte legi. Actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor pe care le ordonă.

Prezentăm mai jos ierarhizarea actelor normative, începând cu cele care au cea mai mare forță juridică:

- Constituția României;
- Lege constituțională;
- Lege organică;
- Lege ordinară;
- Ordonanță de urgență a Guvernului;
- Ordonanță a Guvernului emisă în temeiul unei legi de abilitare;
- Hotărâre a Guvernului;
- Ordin, Instrucțiune, Regulament, Circulară, Precizare, Normă, Normă metodologică, Normă tehnică, Îndrumare metodologică, Decizie, Reglementări, Reguli.

2.2. Structura actelor normative

Toate actele normative de aplicare generală sunt sistematizate în conformitate cu o structură standard:

---

² P. Miculescu - *Statul de drept*, București, Editura Lumina Lex, 1998, p. 131

³ A se vedea Ștefan Deaconu - *Metodologie juridică. Curs practic pentru studenți*, București Editura Hamangiu, 2006, p.99

- titlu;
- preambul - dacă este cazul;
- formula introductivă;
- parte dispozitivă;
- anexe – eventual;
- formula de atestare a autenticității actului;
- semnătura emitentului;
- locul semnării;
- numărul și data actului normativ⁴.

2.2.1. Titlul

Titlul actelor normative cuprinde indicațiile care figurează la începutul actului și care permit identificarea acestuia, incluzând și o indicație a obiectului actului cât se poate de succintă și de completă și care să nu inducă în eroare cititorul cu privire la conținutul părții dispozitive.

Categoria juridică a actului normativ este determinată de regimul competențelor stabilit prin Constituție, prin legi și prin alte acte normative prin care se acordă prerogative de reglementare juridică autorităților publice. Ca element de identificare, titlul se întrește, după adoptarea actului normativ, cu un număr de ordine, la care se adaugă anul în care a fost adoptat acesta.

Elementele care trebuie să figureze în titlu sunt:

- indicarea tipului de act normativ;
- numărul de ordine al actului normativ și anul;
- numele instituției sau al instituțiilor care au adoptat actul normativ;
- indicarea succintă a obiectului actului normativ.

Titlul actului actul normativ trebuie să fie diferit de titlurile celorlalte acte în vigoare. Un caz particular îl reprezintă actele care modifică și/sau completează acte actul normative anterioare, titlul acestora exprimând operațiunea de modificare sau de completare a actului normativ avut în vedere, putând avea astfel aceeași denumire. De asemenea, în cazul în care titlul unui act normativ este modificat, orice referire ulterioară la acel act trebuie făcută având în vedere noul titlu.

În situația actelor de punere în aplicare, titlul lor trebuie să menționeze numărul de ordine și titlul actului de bază.

2.2.2. Formula introductivă

Formula introductivă constă într-o propoziție care „cuprinde temeiul constituțional sau legal al reglementării”⁵, constând în denumirea autorității emitente și exprimarea hotărârii de luare a deciziei referitoare la emiterea sau adoptarea actului normativ respectiv.

⁴ A se vedea și Ioan Vida - *Legistică formală. Introducere în tehnica și procedura legislativă. Curs universitar*, Ediția a III-a, Editura Lumina Lex, București, 2006, p. 90, argumente reiterate și în Ioan Vida, Ioana Cristina Vida – *Legistică formală*, Editura Universul Juridic, București, 2020.

⁵ Nicolae Popa – *Teoria generală a dreptului*, București, Editura Actami, 1994, p.224

În cazul *legilor* formula introductivă este următoarea:

„Parlamentul României adoptă prezenta lege”.

Pentru *hotărârile* sau *ordonanțele* Guvernului, formula introductivă este:

„În temeiul art.108 din Constituția României, republicată, Guvernul României adoptă prezenta hotărâre” sau, „ordonanță”, după caz.

La ordonanțe trebuie făcută referire și la articolul, punctul și poziția, după caz, din legea de abilitare.

La *ordonanțele de urgență*, formula introductivă este:

„În temeiul art.115 alin.(4) din Constituția României, republicată, Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență”.

Atunci când o reglementare se elaborează în executarea unui alt act normativ, în cadrul formulei introductive trebuie să se facă referiri și la temeiul din actul de baza, în executarea căruia se emite.

Pentru actele normative emise de celelalte instituții publice ale administrației publice centrale sau locale, formula introductivă cuprinde, pe lângă autoritatea emitentă și denumirea generică a actului, în funcție de natura sa juridică, și temeiurile juridice pe baza și în executarea cărora actul a fost emis.

2.2.3. Preambulul

Preambul enunță, în sinteză, scopul și, după caz, motivarea reglementării. El nu poate cuprinde nici directive, nici reguli de interpretare. Preambulul precedă formula introductivă, iar includerea sa în cuprinsul actului normativ se apreciază de la caz la caz. Pentru *ordonanțele de urgență*, **preambulul este obligatoriu** și cuprinde prezentarea elementelor de fapt și de drept ale situației extraordinare ce impune recurgerea la această cale de reglementare.

În cazul actelor normative ale administrației publice centrale de specialitate sau ale administrației publice locale, în preambul se menționează și avizele prevăzute de lege.

Având în vedere că preambulul, cât și formula introductivă sunt elemente de structură a actului normativ, nimic nu împiedică ca asupra acestora să se intervină legislativ, prin modificare sau completare. Intervenția asupra acestor elemente de structură se realizează mai ales în cazul actelor normative în executare, emise de autoritățile administrației publice centrale sau de autoritățile administrative autonome.

2.2.4. Partea dispozitivă

Partea dispozitivă este partea normativă a actului și reprezintă conținutul propriu-zis al reglementării, care este alcătuit din totalitatea normelor juridice instituite pentru reglementarea raporturilor sociale care fac obiectul actului.

Partea dispozitivă cuprinde articole, eventual grupate în cărți, părți, titluri, capitole, secțiuni și paragrafe, putând fi însoțită de anexe.

Partea dispozitivă a actelor normative se sistematizează în următoarea ordine de prezentare a ideilor:

a) dispoziții generale sau principii generale;

- b) dispoziții privind fondul reglementării;
- c) dispoziții tranzitorii;
- d) dispoziții finale.

În cazul unor reglementări de mai mică întindere se poate redacta textul fără marcarea distinctă a elementelor prevăzute anterior, însă se urmează această ordine de prezentare.

2.2.5. Dispozițiile generale

Dispozițiile generale cuprind prevederi care orientează întreaga reglementare, determină obiectul și principiile acesteia. Ele reprezintă prima parte din corpul propriu-zis al actului normativ, se grupează în primul capitol și nu se reiau, în principiu, în restul reglementării, pentru a se evita unele repetări sau paralelisme interne, în cuprinsul aceluiași act.

Cu toate acestea, în situația în care, în dispozițiile generale, unele idei sunt exprimate într-o notă de generalitate, cu funcție de elemente de deschidere, ele se reiau în cuprinsul actului sub formă detaliată de soluții legislative concrete, constituind ipoteze în problematica reglementării.

Aceste dispoziții exprimă prevederi prin care se determină obiectul, scopul și sfera relațiilor ce se reglementează, precum și unele prevederi de natură a orienta întreaga reglementare. În dispozițiile generale se mai regăsesc, de asemenea, explicarea și definirea unor noțiuni și concepte pe care le instituie și cu care operează actul respectiv⁶.

2.2.6. Dispozițiile de fond

Dispozițiile de fond succed dispozițiile generale și cuprind reglementarea propriu-zisă a relațiilor sociale care fac obiectul actului normativ. Ca pondere, ele ocupă partea cea mai mare a actului normativ. Succesiunea și gruparea dispozițiilor de fond cuprinse în actul normativ se fac în ordinea logică a desfășurării activității reglementate, asigurându-se ca prevederile de drept material să preceadă pe cele de ordin procedural, iar în caz de instituire de sancțiuni, aceste norme să fie plasate în ultima parte, deoarece ele exprimă consecința încălcării unor prevederi anterior instituite, imediat înaintea dispozițiilor tranzitorii și finale. Textele care reglementează similar ipoteze cuprinse în mai multe subdiviziuni ale actului normativ pot fi grupate în structuri distincte, denumite *dispoziții comune*.

---

⁶ A se vedea Comunicarea prezentată de către Ilariu Mrejeru la "Seminarul privind elaborarea proiectelor de legi", organizat de Consiliul Legislativ din România, Asociația Baroului American - Programul de Inițiativă Juridică pentru Europa Centrală și de Est (ABA/CEELI) și Conferința Națională a Legislativelor Statelor (NCSL), București, 16-18 iunie 1997, comunicare realizată deci înainte de apariția *Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative* și publicată în „Buletinul de informare legislativă”, editat de Consiliul Legislativ, nr. 2-3/1997.

2.2.7. Dispozițiile tranzitorii

Dispozițiile tranzitorii cuprind măsurile ce se instituie cu privire la derularea raporturilor juridice născute în temeiul vechii reglementări care urmează să fie înlocuită de noul act normativ. Aceste dispoziții trebuie să asigure, pe o perioadă determinată, corelarea celor două reglementări, astfel încât punerea în aplicare a noului act normativ să decurgă firesc și să evite retroactivitatea acestuia sau conflictul între norme succesive. Se rezolvă astfel eventualele conflicte ale legilor în timp, generate de imposibilitatea adaptării imediate a unor situații la prevederile legii noi.

Aplicarea însă de îndată a noilor soluții promovate poate să creeze, în unele situații, anumite neconcordanțe, incompatibilități, în special în cazul unor raporturi sau situații juridice născute sub acțiunea normelor vechi, dar neconsumate în întregime până la data intrării în vigoare a noului act. În asemenea situații, apare necesitatea ca în noul act să se cuprindă prevederi speciale prin care să se precizeze dacă acelor raporturi sau situații li se va aplica, până la totala lor consumare, vechea reglementare sau, în cazul când aceasta este socotită necorespunzătoare, să se instituie alte soluții care să rezolve judicios asemenea situații de tranziție.

2.2.8. Dispozițiile finale

Dispozițiile finale cuprind măsurile necesare pentru:

- punerea în aplicare a actului normativ (specifice mai ales unor reglementări de mare întindere și importanță care cuprind prevederi ce instituie sarcini pentru autoritățile administrației publice, inclusiv aceea de a emite un act în executare care concură la o bună aplicare a actului de nivel superior);

- data intrării în vigoare a acestuia, conform art. 12 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Stabilirea printr-o dispoziție expresă a datei intrării în vigoare a legii este necesară numai în situația în care legea urmează să intre în vigoare la o dată ulterioară celei reglementate de art.78 din Constituția României;

- implicațiile asupra altor acte normative, cum ar fi: abrogări, modificări, completări, precum și dispoziția de republicare, dacă este cazul.

La actul normativ cu caracter temporar se prevede și perioada de aplicare sau data încetării aplicării sale. De asemenea, pentru legile de aprobare sau de respingere a ordonanțelor, în cadrul dispozițiilor finale se prevăd, dacă este cazul, măsurile necesare cu privire la efectele juridice produse pe perioada de aplicare a ordonanței.

În numeroase cazuri, practica legislativă a consacrat situații când dispozițiile tranzitorii fac corp comun cu dispozițiile finale, sub denumirea de **dispoziții tranzitorii și finale**. Este mai ales cazul când dispozițiile tranzitorii nu sunt de mare amploare, nejustificând pe planul sistematizării crearea unui capitol separat sau o altă subdiviziune distinctă.

2.2.9. Anexele

Deseori în cuprinsul actelor normative întâlnim, alături de corpul propriu-zis al actului, prevederi care sunt grupate într-una sau mai multe anexe. Potrivit principiului unicității de decizie în adoptarea legii, anexele fac corp comun cu actul normativ, având aceeași natură și forță juridică cu respectivul act. Anexele, ca părți componente ale unui act normativ, pot conține prevederi ce cuprind exprimări cifrice, desene, tabele, planuri sau altele asemenea. De asemenea, pot constitui anexe la un act normativ reglementările ce trebuie aprobate de autoritatea publică competentă, cum sunt: regulamente, statute, metodologii sau norme cu caracter predominant tehnic.

Anexa trebuie să aibă un temei-cadru în corpul actului normativ și să se refere exclusiv la obiectul determinat prin textul de trimitere, între textul de trimitere și anexă fiind necesar să existe o strânsă corelare, anexa dezvoltând textul de trimitere din corpul actului normativ. Această legătură dintre textul de trimitere și anexă se realizează prin aceea că titlul anexei trebuie să exprime sintetic ideea din textul de trimitere, iar anexa trebuie să se refere, pe conținut, la obiectul determinat prin textul de trimitere. Pentru a se marca legătura directă, apartenența anexei la actul normativ, cu care face corp comun, se uzitează ca în textul de trimitere la anexă, să se adauge precizarea „care face parte integrantă din prezenta ..... (se precizează categoria actului)”, și nu în cadrul unui articol distinct.

În situația în care sunt mai multe anexe, acestea se numerotează cu cifre arabe, în ordinea în care au fost enunțate în textul proiectului și, din considerațiuni de economie de mijloace de exprimare, menționarea apartenenței acestora la proiect se face în finalul actului, prin includerea unui articol distinct, cu nominalizarea expresă a tuturor anexelor, prin care se exprimă ideea că acestea fac parte integrantă din actul normativ, după următorul **exemplu**:

„Art. ... – Anexele nr. ...(se nominalizează expres toate anexele)... fac parte integrantă din prezenta .... (se precizează categoria actului)”.

2.2.10. Mențiunea privind transpunerea actelor juridice europene

În cazul actelor normative care transpun direct norme juridice europene în dreptul intern, în conformitate cu prevederile art.45 alin.(1) din Legea nr.24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, textul nu trebuie marcat ca articol, urmând a fi exprimat sub formă de mențiune, după partea dispozitivă a proiectului, și trebuie să cuprindă elementele de identificare a actului juridic european care a fost preluat, după modelul următor:

„Prezenta/prezentul... (se menționează tipul actului normativ) transpune Directiva nr. .../... privind..., publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JOUE) nr..../....”.

Dacă transpunerea actului juridic european este doar parțială, mențiunea respectivă trebuie să specifice în detaliu textele (secțiuni/articole/paragrafe, după caz) transpuse.

2.2.11. Formula de atestare a autenticității actului

Conform prevederilor art.38 din Legea nr.24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se menționează că este parte constitutivă a unui act normativ și formula de atestare a autenticității actului respectiv.

La *legi* este obligatoriu ca în finalul actului să se facă mențiunea despre îndeplinirea dispoziției constituționale privind legalitatea adoptării de către cele două Camere ale Parlamentului, formula de atestare a legalității adoptării legii fiind:

„Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin.(1) [sau, după caz, art. 76 alin.(2)] din Constituția României, republicată”.

În cazul în care legea este adoptată în ședința comună a celor două Camere, formula de atestare a legalității adoptării acesteia va avea următorul cuprins:

„Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 65 alin.(2) și ale art.76 alin.(1) sau (2), [ori art. 148 alin.(1) sau art. 149, după caz,] din Constituția României, republicată”.

Pentru *legile de revizuire a Constituției* României, formula de atestare a legalității adoptării acestora va avea următorul cuprins:

„Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților și de Senat, cu respectarea prevederilor art. 151 alin.(1) [sau alin.(2), după caz,] din Constituția României, republicată”.

2.2.12. Semnăturile președinților celor două Camere ale Parlamentului

Formula de atestare a autenticității unei legi este urmată de **semnăturile președinților celor două Camere ale Parlamentului** sau ale vicepreședinților care au condus ședințele, locul și data semnării, precum și de numărul atribuit legii.

Astfel, un act normativ trebuie să cuprindă și **semnătura reprezentantului legal al emitentului/emitenților**, după caz, **datarea** și **numerotarea** sa. În cazul legilor, data acestora este aceea la care i se dă număr, după promulgarea de președintele României. Pentru celelalte acte normative ale Parlamentului, care nu se supun promulgării, data actului este aceea a adoptării.

Data actelor Guvernului este data ședinței Guvernului în care actul a fost aprobat, iar pentru celorlalte acte normative, data acestora este aceea la care au fost semnate.

Numerotarea actelor normative se face în ordinea datării lor, separat pe fiecare an calendaristic.

2.3. Elemente structurale ale textului unui act normativ

2.3.1. Articolul

Articolul, elementul structural de bază al părții dispozitive cuprinde, de regulă, o singură dispoziție normativă aplicabilă unei situații date. Structura articolului trebuie să fie echilibrată, abordând exclusiv aspectele juridice necesare contextului reglementării.

Articolul se exprimă în textul actului prin abrevierea „art.”. Articolele se numerează în continuare, în ordinea din text, de la începutul până la sfârșitul actului, cu cifre arabe. Dacă actul cuprinde un singur articol, acesta se va defini prin expresia „Articol unic”. Textul articolelor trebuie să aibă caracter dispozitiv, să prezinte norma instituită fără explicații sau justificări.

În cazul actelor normative care au ca obiect modificări sau completări ale altor acte normative, articolele se numerează cu cifre romane, păstrându-se numerotarea cu cifre arabe pentru dispozițiile de modificare sau completare.

În cazul în care un act normativ cuprinde dispoziții de sine stătătoare, dar care de la data intrării lor în vigoare au implicații asupra altor acte normative determinând modificarea, completarea sau abrogarea unor elemente de structură ale acestora, aceste intervenții legislative urmează a fi identificate în articole distincte, inserate în finalul actului, marcate cu cifre arabe. Deși se referă la modificarea și completarea unor alte acte normative, respectivele dispoziții, fiind integrate într-un act normativ care are în principal caracter de sine stătător, nu vor fi marcate cu ajutorul cifrelor romane, ci folosind cifrele arabe. Astfel se va păstra și o marcare unitară în cadrul actului normativ, în caz contrar dispozițiile proprii ale respectivului act normativ ar fi marcate cu cifre arabe, iar dispozițiile sale de final, prin care se intervine legislativ asupra altor acte normative, ar fi marcate prin cifre romane, fapt care ar afecta unitatea terminologică și de structură a actului.

La coduri și la legi de mare întindere, articolele vor fi prevăzute cu denumiri marginale, exprimând sintetic obiectul lor, acestea neavând semnificație proprie în conținutul reglementării.

Așa cum am mai arătat, articolele pot fi grupate în cărți, părți, titluri, capitole, secțiuni și paragrafe. Pentru o mai bună sistematizare a actelor normative, cu excepția celor de mare întindere și importanță (Coduri, tratate etc.), este preferabil ca să nu fie utilizate mai mult de patru grade de titlu, pentru a se evita divizarea exagerată a materiei. De principiu, pentru sistematizarea unui act normativ, considerăm că ar fi suficientă structurarea acestuia numai în capitole și secțiuni⁷.

De asemenea, menționăm că potrivit uzanțelor normative, este necesar ca atât capitolele, cât și secțiunile, să cuprindă mai multe articole, iar capitolele să fie alcătuite din minim două secțiuni, urmând ca, în cazul în care un capitol este alcătuit dintr-o singură secțiune, aceasta să nu mai fie marcată ca atare. În astfel de situații, este necesară reamenajarea textelor, cu respectarea legăturii tematice dintre norme, astfel încât elementele structurale care un îndeplinesc aceste condiții să fie mai ample.

În cazul în care din dispoziția normativă primară a unui articol decurg, în mod organic, mai multe ipoteze juridice, acestea vor fi prezentate în alineate distincte, asigurându-se articolului o succesiune logică a ideilor și o coerență a reglementării.

---

⁷ A se vedea și Ștefan Deaconu – *op.cit.*, p. 54

2.3.2. Alineatul

Alineatul, ca subdiviziune a articolului, este constituit, de regulă, dintr-o singură propoziție sau frază, prin care se reglementează o ipoteză juridică specifică ansamblului articolului; dacă dispoziția nu poate fi exprimată într-o singură propoziție sau frază, se pot adăuga noi propoziții sau fraze, separate prin punct și virgulă. Alineatul se evidențiază printr-o ușoară retragere de la alinierea textului pe verticală.

În actele cu o anumită întindere, dacă un articol are două sau mai multe alineate, acestea se numerează la începutul fiecăruia cu cifre arabe cuprinse în paranteză. Pentru claritatea, concizia și caracterul unitar al textului unui articol se recomandă ca acesta să nu fie format dintr-un număr prea mare de alineate.

Alineatul trebuie să exprime o singură idee, iar articolul trebuie să conțină un ansamblu de idei între care există o legătură logică. Textul poate să fie împărțit în subdiviziuni ușor asimilabile în funcție de desfășurarea argumentului, deoarece un bloc compact de text provoacă un efect de respingere atât optică cât și intelectuală. Cu toate acestea, această împărțire nu trebuie să conducă la o dezmembrare artificială și abuzivă a tezei.

Dacă textul unui articol sau alineat conține **enumerări** prezentate distinct, acestea se identifică prin utilizarea literelor alfabetului românesc și nu prin liniuțe, cifre sau alte semne grafice. O enumerare distinctă, marcată cu o literă, nu poate cuprinde, la rândul ei, o altă enumerare și nici alineate noi. Dacă o ipoteză marcată cu literă necesită o dezvoltare sau o explicare separată, aceasta se va face printr-un alineat distinct care să urmeze ultimei enumerări.

În cazurile în care la începutul părții dispozitive se definește obiectul și domeniul de aplicare a actului, trebuie evitată folosirea cuvintelor din titlu, fiind recomandat să existe o valoare adăugată, în sensul unei delimitări mai clare a parametrilor textului, cu scopul de a determina de la început domeniul de reglementare, precum și destinatarii cărora li se adresează. În caz contrar, astfel de dispoziții sunt lipsite de conținut normativ și riscă, printre altele, să creeze confuzii în ceea ce privește drepturile și obligațiile stabilite prin actul respectiv.

În situația în care sunt folosiți în cuprinsul unui act normativ termeni care pot avea un sens ambiguu, este necesară o definiție a acestora. De preferință, termenii trebuie să fie definiți într-un singur articol la începutul actului, articol care să nu conțină alte dispoziții normative. Toți termenii ar trebui folosiți cu sensul pe care aceștia îl au în limbajul curent sau de specialitate. Cu toate acestea, din motive de claritate juridică, ar putea fi necesară o definire a cuvintelor chiar în actul în care sunt folosite. Acesta este cazul, în mod special, atunci când un termen are mai multe sensuri, dar trebuie înțeles numai într-unul singur sau atunci când, în înțelesul actului respectiv, sensul normal care îi este atribuit termenului în cauză este restrâns sau extins. Definiția nu trebuie să fie contrară sensului obișnuit al termenului.

De asemenea, dacă în cuprinsul unui articol se utilizează un termen sau o expresie care are în contextul actului normativ un alt înțeles decât cel obișnuit, înțelesul specific al acesteia trebuie definit în cadrul unui alineat subsecvent. În cazul în care frecvența unor astfel de termeni și expresii este mare, actul normativ trebuie să cuprindă în structura sa un grupaj de definiții sau o anexă cu un index de termeni.

În ceea ce privește normele de trimitere, menționăm că atunci când în cadrul unui act normativ se face referire la alt act normativ, se precizează categoria juridică a acestuia, numărul său, titlul și anul publicării acelui act sau numai a categoriei juridice, a numărului și a anului publicării, dacă astfel orice confuzie este exclusă.

La un tratat internațional, referirea trebuie să cuprindă atât denumirea completă a acestuia, cât și a actului de ratificare sau de aprobare.

În cazul în care o normă este complementară altei norme, pentru evitarea repetării în text a acelei norme, se va face trimitere la articolul, respectiv la actul normativ care o conține. Nu poate fi făcută, de regulă, o trimitere la o altă normă de trimitere.

Dacă norma la care se face trimitere este cuprinsă în alt act normativ, este obligatorie indicarea titlului acestuia, a numărului și a celorlalte elemente de identificare.

Trimiterea la normele unui alt act normativ se poate face la întregul său conținut ori numai la o subdiviziune, precizată ca atare. Când actul ce face obiect de trimitere a fost modificat, completat ori republicat, se face mențiune și despre aceasta.

La modificarea, completarea sau abrogarea dispoziției la care s-a făcut trimitere, în actul de modificare, completare sau abrogare trebuie avută în vedere situația juridică a normei de trimitere.

Atunci când se face trimitere la elemente de structură din cadrul respectivului act, nu este necesar să se precizeze că aceste elemente fac parte din prezentul act normativ sau din respectivul element de structură.

Cu titlu de **exemplu**, menționăm cazul în care se face trimitere la un alt articol din același act normativ, când se va preciza doar numărul respectivului articol. Norma de trimitere trebuie formulată astfel:

„condițiile prevăzute la art. X”, și nu „condițiile prevăzute la art. X *din prezenta lege*”, sau „condițiile prevăzute la art. X *al prezentei legi*”.

În mod similar, și în cazul în care într-un alineat al unui articol se face trimitere la alt alineat al aceluiași articol, nu mai este necesar să se precizeze că respectivul alineat face parte din acel articol, evitându-se formulări de genul:

„condițiile prevăzute la alin.(1) *al prezentului articol/al acestui articol*”.

În cazul în care actul normativ cuprinde stabilirea unei singure contravenții sau în cazul în care stabilirea contravențiilor, a sancțiunilor și a agenților constataitori se face într-un singur articol, în alineate distincte, respectiva normă poate constitui alineatul final al respectivului articol.

În ceea ce privește referirea la acte juridice europene sau chiar a prevederii de norme de trimitere la acestea, regulile sunt similare cu situațiile când se face referire sau trimitere la un act normativ intern. Există, însă, situații în care, în dispozițiile din debutul actului normativ se face referirea că actul juridic al Uniunii Europene (identificat cu toate elementele de identificare), va fi denumit, în continuare, într-o variantă restrânsă: Regulament, Decizie, etc.

De asemenea, norme de drept intern se pot emite în temeiul unor prevederi din actele comunitare, sau pentru asigurarea punerii în aplicare a acestora.

Ca **exemplu**, menționăm cazul Legea nr.6/2021 privind stabilirea unor măsuri pentru punerea în aplicare a Regulamentului (UE) 2017/1.939 al Consiliului din 12 octombrie 2017 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în ceea ce privește instituirea Parchetului European (EPPO), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.167 din 18 februarie 2021, prin care se stabilesc unele măsuri pentru punerea în aplicare a dispozițiilor cuprinse în Regulamentul (UE) 2017/1.939 al Consiliului din 12 octombrie 2017 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în ceea ce privește instituirea Parchetului European (EPPO), publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr.283 din 31 octombrie 2017. Astfel, la art.2 se precizează că termenii și expresiile utilizate în prezenta lege au semnificația prevăzută în Regulamentul EPPO, iar la art.4 alin.(1) și (2) se stabilește că „(1) *Ori de câte ori într-un act normativ se face referire la procuror sau la organul de urmărire penală, referirea se consideră a fi făcută și la procurorul european delegat, precum și, după caz, la procurorul european, dacă prin aceasta se asigură îndeplinirea competențelor ce le revin în temeiul Regulamentului EPPO.* (2) *Ori de câte ori legislația națională face referire la procurorul ierarhic superior, referirea se consideră a fi făcută, după caz, la procurorul european, respectiv la camera permanentă a Parchetului European, pentru cauzele de competența Parchetului European.*”.

În cazul în care în cadrul unui act normativ este prevăzută emiterea unor norme de aplicare, în cuprinsul normei care prevede această posibilitate se stabilesc termenul de elaborare, instituția responsabilă, precum și nivelul actului de aprobare al acestor norme. Totodată, potrivit prevederilor art.55 alin.(2) din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, este recomandat, de regulă, ca data intrării în vigoare a normelor de aplicare să nu depășească 30 de zile de la data intrării în vigoare a actului în aplicarea căruia se emit.

2.4. Cerințe privind redactarea actelor normative

Pentru a asigura legislației interne o cât mai bună înțelegere și o cât mai corectă aplicare, este esențial ca redactarea actelor normative să fie una de calitate. Actele normative adoptate de către autoritățile competente trebuie să fie redactate în mod inteligibil și unitar, în conformitate cu principiile uniforme de prezentare și de tehnică legislativă, astfel încât cetățenii și operatorii economici să-și poată cunoaște drepturile și obligațiile, iar instanțele judecătorești să poată asigura respectarea lor.

Redactarea unui act normativ trebuie să respecte anumite cerințe, respectiv să fie:

- a) **clară** adică ușor de înțeles, fără echivoc;
- b) **simplă** adică concisă, fără elemente inutile;

c) **precisă**, fără să lase loc de incertitudine în mintea cititorului⁸.

Aceste principii esențiale pot fi considerate ca o aplicare a principiilor generale de drept, cum ar fi:

a) egalitatea cetățenilor în fața legii, în sensul că legea trebuie să fie accesibilă tuturor și înțeleasă de toți, indiferent de nivelul pregătirii și poziției în societate;

b) securitatea juridică, înțelegându-se că legea trebuie să fie previzibilă în aplicarea sa.

Principiile enunțate prezintă o importanță specială deoarece actele normative nou elaborate urmează să fie încadrate într-un sistem care este foarte complex și variat, facilitând înțelegerea restului legislației interne și evitând eventualele conflicte care ar rezulta dintr-o calitate slabă a redactării.

Inițiatorul unei propuneri legislative trebuie să reducă intenția normativă la concepte simple pentru a o putea exprima, apoi, într-un mod simplu. Acesta trebuie să folosească, în măsura în care este posibil, cuvinte din limbajul curent. Dacă este necesar, va opta pentru claritatea enunțului în detrimentul esteticii stilului. De exemplu, va evita utilizarea de sinonime și a unor expresii diferite pentru a exprima aceeași idee.

O redactare corectă din punct de vedere gramatical și care respectă regulile de punctuație facilitează buna înțelegere a textului în limba de redactare, precum și traducerea în alte limbi.

În redactarea actului normativ, alegerea **verbelor** și a timpurilor verbale este o altă problemă care trebuie urmărită. De regulă, verbele se utilizează la timpul prezent, forma afirmativă, pentru a se accentua caracterul imperativ al dispoziției respective, sau, după caz, la viitor⁹.

Dispozițiile actelor normative trebuie formulate în mod **concis**, conținutul lor urmând să fie, în măsura în care este posibil, **unitar**. Este necesară evitarea articolelor și a tezelor prea lungi, a formulărilor complicate în mod inutil și a utilizării excesive a abrevierilor

Caracteristica unui bun stil legislativ este exprimarea succintă a ideilor-cheie ale unui text, frazele explicative având rolul de a facilita înțelegerea normei de către cititor, pentru a înlătura eventualele probleme de interpretare.

Domeniul de aplicare trebuie respectat în ansamblul actului, drepturile și obligațiile stabilite trebuind să se încadreze în ceea ce reprezintă obiectul actului în cauză, fără să se extindă la alte domenii diferite. De asemenea, trebuie să existe o corespondență între drepturi și obligații, fără ca acestea să se contrazică.

Un text care, în esență, este menit să se aplice pe o perioadă de timp limitată nu trebuie să conțină dispoziții cu caracter definitiv.

---

⁸ Conform art. 36 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare „Actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie”.

⁹ Ilariu Mrejeru - *Tehnica legislativă*, București, Editura Academiei Republicii Socialiste România, 1979, p. 104

Textul unui act normativ trebuie să fie unitar și în raport cu celelalte acte din legislația internă. Trebuie, în special, să se evite, în cadrul aceluiași domeniu, paralelisme și contradicții în raport cu alte acte.

Este recomandabil **să se evite**, în special în faza inițială de elaborare, **redactarea unor articole cu o structură prea complexă**. Pe parcursul întregului proces de adoptare, propunerile legislative vor face obiectul unor deliberări și amendamente în urma cărora, de cele mai multe ori, vor rezulta unele adăugări și precizări. Modificările ulterioare ale actului, adeseori numeroase, își vor găsi, de asemenea, cu greu locul în articole supraîncărcate.

Trebuie evitate, de asemenea, frazele prea complexe care conțin mai multe complemente, propoziții subordonate sau incidente.

În același timp, trebuie **evitate exprimările sintetice sau eliptice**, în special acelea prin care, din motive de economie, autorul încearcă să transmită un mesaj a cărui complexitate ar necesita, mai degrabă, o explicitare.

Raporturile între diferitele părți ale frazei trebuie să fie clare din punct de vedere gramatical, astfel încât cel care aplică actul normativ să deducă cu ușurință între cine se face acordul gramatical.

Utilizarea **abrevierilor** poate fi folosită doar după ce acestea sunt anterior definite. De asemenea, trebuie evitate **expresiile de jargon**, anumite cuvinte la modă și unele cuvinte latinești utilizate cu alt sens decât sensul lor juridic curent.

Pentru a facilita înțelegerea și interpretarea unui act normativ, trebuie să se acorde atenție unității textului. Se poate face o distincție între unitatea formală, care privește doar aspectele legate de terminologie, și unitatea de fond, în sens mai larg, care privește logica întregului text.

Terminologia utilizată trebuie să fie unitară atât în cadrul dispozițiilor aceluiași act, cât și între actul respectiv și cele deja în vigoare, în special în cadrul aceluiași domeniu. Aceleași concepte sunt exprimate prin aceiași termeni și, în măsura posibilului, fără a se îndepărta de la sensul pe care aceștia îl au în limbajul curent, juridic sau tehnic¹⁰.

Unitatea terminologică se referă la faptul că aceiași termeni trebuie utilizați pentru a exprima aceleași concepte și la faptul că, pentru a exprima concepte diferite, nu trebuie utilizați termeni identici. Scopul este acela de a nu lăsa ambiguități, contradicții sau îndoieli cu privire la semnificația unei noțiuni. Așadar, pentru a exprima același lucru, trebuie folosit în mod uniform un singur termen, iar pentru a exprima un lucru diferit, trebuie ales un alt termen. Aceasta se aplică atât în ceea ce privește dispozițiile aceluiași act, inclusiv anexele sale, cât și în ceea ce privește actele care au o legătură cu acesta, în special actele de punere în aplicare și toate celelalte acte care aparțin aceluiași sector. În general, unitatea terminologică trebuie asigurată în raport cu legislația în vigoare.

---

¹⁰ I. Mrejeru, *op. cit.*, p. 103; pentru dezvoltări a se vedea **Sorin Popescu, Victoria Tândăreanu** - „Limbajul legislativ” în „*Probleme actuale ale tehnicii legislative*”, București, Editura Lumina Lex, 2003.

Termenii trebuie utilizați cu semnificația lor obișnuită. În cazul în care un cuvânt are, în limbajul juridic, un sens diferit de cel din limbajul curent sau tehnic, fraza trebuie astfel formulată încât să se evite orice ambiguitate. În scopul clarității și pentru a se evita eventuale probleme de interpretare, poate fi necesar ca un termen să fie definit, acest lucru conferind un înțeles diferit față de cel comun¹¹.

Unitatea terminologică trebuie verificată, de asemenea, în raport cu conținutul propriu-zis al actului. Cu alte cuvinte, nu trebuie să existe contradicții în cuprinsul actului.

Definițiile trebuie respectate în ansamblul actului. Acestea trebuie utilizate așadar în mod uniform, iar conținutul nu trebuie să se îndepărteze de la înțelesul general care îi este atribuit respectivului termen sau sintagmă.

---

¹¹ I. Vida - *Legistică formală. Introducere în tehnica și procedura legislativă. Curs universitar*, Ediția a III-a, Editura Lumina Lex, București, 2006, p. 75, argumente reiterate și în Ioan Vida, Ioana Cristina Vida – *Legistică formală*, Editura Universul Juridic, București, 2020.

SECȚIUNEA A 3-A. REGULI DE REDACTARE A UNUI ACT NORMATIV PRIN CARE SE ADUC INTERVENȚII LEGISLATIVE ASUPRA ALTUI ACT NORMATIV

3.1. Noțiuni generale

În ultima perioadă, din ce în ce mai rar un act normativ este adoptat într-un domeniu care să nu fie încă reglementat de alte dispoziții normative. Astfel, marea majoritate a actelor normative în vigoare a suferit cel puțin o intervenție legislativă.

Orice intervenție legislativă asupra unui act normativ, sub forma modificărilor, completărilor, abrogărilor, suspendărilor etc., trebuie clar formulată, aceasta urmând să ia forma unui text care se introduce în actul ce urmează a fi modificat. Nu se utilizează, pentru a exprima o modificare, redarea doar a unor fragmente ori sintagme dintr-un text. Modificarea trebuie să cuprindă în întregime textul vizat, cuprins în articol, alineat sau în elementul marcat al unei enumerări

Renumerotarea articolelor, alineatelor sau a altor elemente de structură ale actului nu se realizează cu ocazia intervenției legislative, având în vedere și problemele legate de normele de trimitere, care ar trebui actualizate. De asemenea, în locul spațiilor goale din cadrul unui act normativ care apar prin eliminarea unor articole sau a altor părți de text numerotate, nu trebuie introduse alte dispoziții (de exemplu, dacă un articol este abrogat, ulterior, prin alt act normativ nu se poate introduce un articol care să fie numerotat cu aceeași cifră cu cel care a fost abrogat). O astfel de renumerotare nu se poate realiza decât cu ocazia republicării actului de bază.

Ideal ar fi ca actul prin care se intervine legislativ asupra altui act să nu conțină dispoziții de fond independente față de actul ce urmează a fi modificat. Întrucât singurul efect juridic al noului act este acela de a modifica vechiul act, el își încetează efectele la intrarea în vigoare, urmând ca vechiul act, astfel cum a fost modificat, să continue să existe și să reglementeze întreaga materie.

Această abordare ar simplifica în mod considerabil codificarea textelor legislative, întrucât prezența unor dispoziții independente în corpul dispozițiilor de modificare creează o situație juridică complicată.

Având în vedere că dispozițiile de modificare și/sau completare se încorporează, se integrează, de la data intrării lor în vigoare, în actul normativ de bază, identificându-se cu acesta, intervențiile legislative ulterioare urmează să se refere la actul normativ de bază și nu la actul modificador anterior¹².

Exemplu:

Dacă actul A este modificat de actul B sau chiar de mai multe acte, o nouă intervenție în respectivul domeniu trebuie raportată tot la actul A, și nu la actul B sau la celelalte, chiar dacă vizează unele elemente de structură modificate sau introduse prin actul B ori prin alt act.

---

¹² A se vedea și **Ilariu Mrejeru** - *op. cit.*, p. 140

Această soluție este valabilă și în cazul ordonanțelor Guvernului (simple sau de urgență), după aprobarea cu modificări și/sau completări de către Parlament prin lege, deoarece aceste intervenții se vor încorpora în textul ordonanței, o nouă intervenție legislativă urmând a se referi la ordonanță și nu la legea de aprobare, chiar dacă elementul vizat a fost modificat sau completat prin aceasta.

Actul prin care se intervine legislativ și actul asupra căruia se intervine trebuie să fie de același tip, cu excepția ordonanțelor Guvernului (simple sau de urgență), care pot fi modificate prin legea lor de aprobare adoptată de Parlament sau prin alte legi.

Nu este recomandat ca asupra unei hotărâri a Guvernului să se intervină printr-o lege adoptată de Parlament.

În cazul în care urmează a se modifica o dispoziție ce face obiectul unei trimiteri, trebuie analizate consecințele care apar pentru dispoziția care face trimiterea. În cazul în care modificarea trebuie să se aplice și acesteia din urmă, modificarea trebuie făcută în consecință.

În titlul actului de modificare trebuie să se menționeze numărul de referință al actului modificat, anul adoptării, precum și titlul acestuia, fără a se indica intervențiile legislative suferite de actul normativ supus modificării/completării.

Modificările se fac sub forma unui text care se introduce în actul ce urmează a fi modificat. Modificarea trebuie să se integreze perfect în textul de bază. Trebuie respectate, în special, structura și terminologia acestuia.

În cazul în care sunt necesare mai multe modificări și/sau completări, se folosește următoarea formulare:

„(Se precizează actul supus intervenției cu toate elementele de identificare) **... se modifică și/sau completează (după caz), după cum urmează:**”, textele părților dispozitive ale normelor de modificare și/sau completare fiind numerotate cu cifre arabe.

Dacă cu ocazia unei intervenții asupra unui act normativ se afectează concepția generală ori caracterul său unitar sau dacă privește întreaga ori cea mai mare parte a reglementării în cauză este necesară înlocuirea acesteia cu o nouă reglementare, urmând ca vechiul act să fie în întregime abrogat¹³.

Se pot întâlni cazuri în care printr-un singur act de modificare se modifică mai multe acte normative, modificările la fiecare act urmând să fie concentrate în câte un articol separat.

Sunt situații în care un act normativ ce conține dispoziții independente să modifice contextul juridic al unui anumit domeniu în asemenea măsură încât devine necesară modificarea altor acte ce reglementează alte aspecte din același domeniu. Dacă dispozițiile elementului de modificare sunt secundare față de domeniul principal de aplicare a actului nu este o problemă de tehnică legislativă.

---

¹³ Cerință impusă de prevederile art. 61 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Probleme se ridică în situația în care dispozițiile de modificare capătă un aspect mai important decât cele de sine stătătoare, caz în care este recomandabil adoptarea a două acte normative distincte, unul cu dispozițiile de sine stătătoare și unul care să se refere strict la intervențiile de modificare.

La realizarea intervențiilor legislative ar trebui să se țină cont de un mod unitar de redactare a părților dispozitive prin care se marchează respectivele intervenții.

Menționăm că în situația în care intervenția legislativă vizează un singur element de structură al unui act, acest aspect trebuie să reiasă și din titlul actului modificador, potrivit *exemplelor* de mai jos:

„ .... (se precizează categoria actului normativ) **pentru modificarea/completarea/abrogarea art. ... alin.(...) din** (se precizează actul supus intervenției)”.

„ .... (se precizează categoria actului normativ) **pentru modificarea/completarea/abrogarea art. ... alin.(...) lit. ...) din** (se precizează actul supus intervenției)”.

Pe cale de consecință, textul articolului prin care se dispune intervenția legislativă (în marea majoritate a cazurilor fiind vorba de un singur articol, acesta este identificat ca fiind „articol unic”) trebuie să debuteze astfel:

a) **în cazul modificării/ abrogării:**

„**Articol unic. – La articolul ... din ....(se precizează categoria actului normativ, numărul/anul și titlul acestuia), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. ... din ...(se precizează ziua, luna și anul), (în cazul în care acest act a suferit intervenții legislative se menționează acestea), alineatul (...) se modifică și va avea următorul cuprins/se abrogă:**

„**(...) ....[se redă textul propus pentru acest alineat]...**”

Ca **exemplu**, menționăm Legea nr. 238/2020:

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR **SENATUL**

LEGE
pentru modificarea art. 28 alin. (2) din Legea contabilității nr. 82/1991

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. - La articolul 28 din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 454 din 18 iunie 2008, cu modificările și completările ulterioare, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

(2) Ministerul Finanțelor Publice poate stabili întocmirea și depunerea la unitățile teritoriale ale Ministerului Finanțelor Publice a situațiilor financiare sau a unor raportări contabile și la alte perioade decât anual, în cadrul exercițiului financiar, doar de către persoanele care au realizat o cifră de afaceri mai mare decât echivalentul în lei a 1.000.000 euro la sfârșitul exercițiului financiar precedent.

Art. II. - Legea contabilității nr. 82/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 454 din 18 iunie 2008, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu modificarea adusă prin prezenta lege, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin.(2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTATILOR

PREȘEDINTELE
SENATULUI

București, 6 noiembrie 2020
Nr. 238.

b) în cazul completării:

„Articol unic. – La articolul ..., după alineatul (...) din ...(se precizează categoria actului normativ, numărul/anul și titlul acestuia), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. ... din ...(se precizează ziua, luna și anul), (în cazul în care acest act a suferit intervenții legislative se menționează acestea), se introduce un nou alineat, alin(...), cu următorul cuprins:

„(...) .....(se redă textul propus pentru acest alineat)...”.

Prezentăm mai jos, ca exemplu pentru această situație, Legea nr.191/2020:

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR SENATUL

LEGE

pentru completarea art. 4 din Legea serviciului de iluminat public
nr. 230/2006

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. - La articolul 4 din Legea serviciului de iluminat public nr. 230/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 15 iunie 2006, după alineatul (7) se introduce un nou alineat, alineatul (8), cu următorul cuprins:

(8) Unitățile administrativ-teritoriale au dreptul de a monta echipamente electronice de supraveghere video pe stâlpii ce compun sistemul de iluminat public, cu obligația respectării prevederilor Legii nr. 190/2018 privind măsuri de punere în aplicare a Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), cu modificările ulterioare, fără obligația de plată către proprietarul sistemului de iluminat public.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR

PREȘEDINTELE
SENATULUI

București, 6 noiembrie 2020.
Nr. 242

Conform uzanței legislative, pentru fiecare tip de intervenție legislativă, care se poate aduce asupra unui act normativ, s-au consacrat anumite modele, prezentate în cele ce urmează.

3.2. Modificarea

Pentru evidențierea **modificărilor**, părțile dispozitive ale punctelor prin care se marchează aceste intervenții trebui să fie formulate astfel:

1. „**Articolul ... se modifică și va avea următorul cuprins:**”;
2. „**La articolul ..., alineatul/alineatele ... se modifică și va/vor avea următorul cuprins:**”;
3. „**La articolul ..., litera/literele ...) se modifică și va/vor avea următorul cuprins:**”;
4. „**La articolul ... alineatul (...), litera/literele ...) se modifică și va/vor avea următorul cuprins:**”;
5. **Anexa/anexele nr. .... se modifică și se înlocuiește/înlocuiesc cu anexa/anexele la prezenta ....(se precizează categoria actului prin care se aduce respectiva intervenție).**”

În cazul altor elemente de structură care se pot regăsi în cadrul unui articol, cum ar fi teze, puncte, liniuțe, elemente de frază sau altele asemenea, este de preferat înlocuirea integrală a dispozițiilor articolul sau una din subdiviziunile acestuia (alineat sau literă), după caz, din care acestea fac parte.

Dacă actul prin care se intervine legislativ asupra actului normativ de bază are ca obiect doar modificări, operațiune exprimată în partea introductivă a articolului prin care se exprimă aceste intervenții, este necesară eliminarea, din cadrul părților dispozitive ale punctelor în care este structurat respectivul articol, a sintagmei „se modifică și”. Excepție de la această regulă o reprezintă situația părților dispozitive prin care se modifică anexe, când, chiar dacă intervențiile legislative sunt doar de natura modificărilor, nu se elimină sintagma „se modifică și”.

Atunci când intervenția legislativă asupra unui act vizează doar un element de structură al acestuia, articolul prin care se exprimă această intervenție nu mai trebuie structurat în puncte de modificare, completare sau abrogare, după caz.

3.3. Completarea

Pentru evidențierea **completărilor**, părțile dispozitive ale punctelor prin care se marchează aceste intervenții trebuie să fie formulate astfel:

1. „După articolul ... se introduce un nou articol, art. ..., cu următorul cuprins:”;

2. „La articolul ..., după alineatul (...) se introduce un nou alineat, alin. ...., cu următorul cuprins:”;

3. „La articolul ... alineatul (...), după litera ...) se introduce o nouă literă, lit. ...), cu următorul cuprins:”;

4. „După articolul ..., se introduce un nou capitol, Capitolul ..., alcătuit din art. ... - ..., cu următorul cuprins:”;

5. „După articolul ... se introduce anexa, cu următorul cuprins:” – exemplu valabil atunci când conținutul anexe nou introduse este redat în interiorul actului de completare și actul de bază nu cuprinde alte anexe.

Dacă conținutul anexe nou introduse este redat în cadrul unei anexe la actului de completare, formularea este următoarea:

„După articolul ... se introduce anexa, având cuprinsul prevăzut în anexa la prezenta .....:”

În situația în care se dorește introducerea mai multor anexe, trebuie precizat câte anexe sunt și care sunt numerele acestora.

f) „După anexa nr. ... se introduce un o nouă anexă, anexa nr. ..., cu următorul cuprins:” – acest exemplu este valabil când conținutul anexe nou introduse este redat în interiorul actului de completare și actul de bază cuprinde alte anexe.

În situația în care conținutul anexe nou introduse este redat în cadrul unei anexe la actului de completare, formularea este următoarea:

„După anexa nr. ... se introduce un o nouă anexă, anexa nr. ..., având cuprinsul prevăzut în anexa nr. ... la prezenta ...”

Marcarea elementelor de structură nou introduse se face cu ajutorul cifrei elementului după care se introduc, la care se adaugă un indice cifric, pentru diferențiere, în cazul în care după respectivul element mai urmează și altul. Dacă introducerea se face în final, nemaifiind un alt element de structură după acesta, marcarea se face cu ajutorul cifrei următoare celei prin care este identificat ultimul element de structură.

Exemplu:

Dacă la un articol care are 4 alineate se dorește introducerea unui nou alineat între actualele alin.(2) și (3), acesta va fi marcat ca fiind „alin.(2¹)”, însă, dacă se dorește introducerea după ultimul alineat, respectiv după alin.(4), a unui nou alineat, acesta va fi marcat ca „alin.(5)”.

Probleme apar în situația în care, după introducerea unor elemente consecutive de structură marcate cu indici, se dorește introducerea unor noi elemente de structură în cadrul respectivelor elemente.

Exemplu:

Printr-un act au fost deja introduse art. X¹ până la art. X⁵. Cum va fi marcat un eventual nou articol care se dorește să fie introdus între art. X² și art. X³?

Considerăm că, în astfel de situații, ar fi necesar să se procedeze la reformularea textului, astfel încât să nu se ajungă ca marcarea articolului nou introdus să se facă cu ajutorul unui indice care trebuie adăugat la indicele deja existent pentru art. X².

Un alt caz întâlnit rareori în practică este cel în care se dorește ca înaintea primului articol să fie introdus un nou articol. Articolul nou introdus urmând să devină primul articol al actului, regula generală nu poate fi aplicată, deoarece acest articol nu este introdus după un altul, ci chiar înaintea primului articol. Astfel, în asemenea cazuri s-a procedat la introducerea respectivului articol ca prim articol al actului, fiind necesară, pe cale de consecință renumerotarea următoarelor articole.

În mod concert, această intervenție legislativă trebuie realizată astfel:

„1. Înaintea actualului articol 1 se introduce un nou articol, art. 1, cu următorul cuprins:”, urmând să se redea textul respectivului articol, și

„2. Actualele articole 1 – n (în funcție de câte are actul normativ) se renumerează și devin articolele 2 – n+1”.

Menționăm că această situație este singurul caz în care renumerotarea nu se face cu ocazia republicării, ulterioarele intervenții legislative urmând să se refere la noua numerotare a articolelor, chiar dacă actul normativ nu a fost republicat între timp.

3.4. Abrogarea

În cazul **abrogărilor**, se vor folosi modelele pentru situația modificărilor, cu precizarea că sintagma „se modifică și va avea următorul cuprins” va fi înlocuită cu sintagma „se abrogă”.

Precizăm că, în conformitate cu normele de tehnică legislativă, în vederea abrogării, dispozițiile normative vizate trebuie determinate expres, prin menționarea tuturor datelor de identificare a acestora, fiind **de evitat** folosirea procedurii abrogării implicite exprimat de obicei astfel:

„Se abrogă ... (este precizat actul normativ care urmează să fie abrogat)...., **precum și orice alte dispoziții contrare**”.

De asemenea, și în cazul modificării și/sau completării, este de evitat prevederea prin care se precizează că un anumit act normativ „se modifică și/sau completează (după caz) în mod corespunzător”.

3.5. Derogarea

În cazul **derogării**, este de precizat că aceasta operează **de la un act normativ la altul** și că se poate face doar printr-un act de nivel cel puțin egal cu cel al reglementării de bază. De asemenea, este necesară diferențierea față de instituția **exceptării**, specifică situațiilor care operează în **cadru aceluiași act normativ**.

Astfel, pentru a marca caracterul derogatoriu al unei norme, trebuie folosită sintagma „*prin derogare de la*”, urmată de menționarea reglementării de la care se derogă. Norma de derogare se poate institui, conform *modelului*:

„Prin derogare de la prevederile art. .... din ..... (se precizează actul normativ) .... (urmează prezentarea normei derogatorii)¹⁴.

3.6. Suspendarea

În anumite cazuri speciale, aplicarea unui act normativ poate fi **suspendată** printr-un alt act normativ de același nivel sau de nivel superior. În această situație se vor prevedea, în mod expres, data la care se produce suspendarea, precum și durata ei determinată.

La expirarea duratei de suspendare, actul normativ sau dispoziția afectată de suspendare reîntră de drept în vigoare. Prelungirea suspendării ori modificarea sau abrogarea actului normativ ori a dispoziției suspendate poate face obiectul unui act normativ sau al unei dispoziții exprese, cu aplicare de la data expirării suspendării.

Ca **exemplu** de act prin care se dispune suspendarea unui alt act normativ, redăm mai jos Ordonanța de urgență a Guvernului nr.45/2017:

GUVERNUL ROMÂNIEI
ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ
pentru suspendarea Legii nr.217/2016 privind diminuarea risipei alimentare

Având în vedere că prin aplicarea Legii nr.217/2016 privind diminuarea risipei alimentare ar trebui creat un cadru legislativ care să determine înființarea unui sistem sustenabil și funcțional, prin care se reduce procentul alimentelor care riscă să ajungă deșeuri, toate acestea conducând la implementarea unor practici de dezvoltare durabilă conform principiilor economiei circulare,

o serie de măsuri prevăzute în lege sunt lipsite de claritate și previzibilitate și creează dificultăți în aplicare, cu atât mai mult cu cât Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale are obligația legală de a elabora normele de aplicare ale acestui act normativ. A se vedea în acest sens, utilizarea sintagmelor: „aproape de expirarea datei-limită de consum“ sau „....entități, devenite operatori din sectorul agroalimentar“,

în urma întâlnirilor cu reprezentanții sectoarelor care se află sub incidența prevederilor Legii nr.217/2016, în vederea elaborării normelor metodologice, au rezultat o serie de observații referitoare la aspecte disfuncționale ale acesteia. Astfel nu este foarte clar definit cine sunt operatorii economici care trebuie să aplice acest act normativ, fiind o prevedere cu caracter general. Măsurile prevăzute ca fiind o ierarhie a diminuării risipei de alimente nu sunt armonizate cu realitatea din România și nu au un caracter imperativ clar. Data-limită de consum este un termen relativ care poate varia foarte mult în funcție de specificul fiecărui produs. Prevederile referitoare la vânzarea produselor cu 3% plus TVA din prețul de achiziție poate crea o rețea paralelă de comercializare a produselor agroalimentare care au fost supuse prevederilor referitoare la reducerea risipei

---

¹⁴ Ca exemplu a se vedea Ordonanța de urgență a Guvernului nr.10/2006 privind unele măsuri derogatorii de la Legea datoriei publice nr. 313/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 194 din 1 martie 2006.

de alimente. În prezent se află în dezbateri parlamentară Codul economic care ar trebui să fie armonizat cu aceste prevederi referitoare la comercializarea produselor cu 3% plus TVA din prețul de achiziție sau de producție. În actul normativ nu sunt prevederi exprese referitoare la autoritățile care efectuează constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor. În cadrul discuțiilor avute pe marginea legii și a propunerii de norme metodologice au fost consultați reprezentanți ai formelor asociative din următoarele sectoare: producție primară, procesare, comerț și ONG-uri care activează în acest sector, aceștia nu au putut susține crearea mecanismelor propuse prin norme motivând lipsa resurselor financiare de implementare a acestora. Autoritatea publică nu își poate asuma alocarea acestor cheltuieli deoarece acestea nu au fost prevăzute în bugetul de stat pentru anul în curs,

Legea nr.217/2016 stabilește ca destinatari ai normei pe operatorii economici din sectorul agroalimentar, însă aceștia nu sunt definiți nicăieri în cuprinsul legii. Mai mult, art.2 alin.(2) lit.c) prevede transferul alimentelor către „entități, devenite operatori din sectorul agroalimentar ca urmare a înregistrării la Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor, denumită în continuare ANSVSA“, fără ca această procedură să fie reglementată în legislația specifică. În lipsa reglementării la nivel de lege a unor elemente cu caracter imperativ, aceste obligații nu pot fi stipulate nici în normele de aplicare a legii fără a se încălca principiul ierarhiei actelor normative,

sintagma, prevăzută la art.4 alin.(1), „încălcarea uneia din prevederile art.2“ este imprecisă, vagă și lipsită de claritate, determinând confuzie atât pentru destinatarul normei, cât și pentru reprezentanții împuterniciți ai autorităților cu atribuții de control în domeniul agroalimentar ce au atribuția de a constata contravențiile și de a aplica sancțiunile, cu atât mai mult cu cât la art. 2 nu este reglementată în sarcina destinatarului o acțiune determinată, ci obligația de a adopta doar anumite măsuri. Această dispoziție este imprecisă sub aspectul aplicării ei inclusiv cu privire la caracterul obligatoriu al îndeplinirii cumulative a tuturor măsurilor prevăzute la art. 2 alin. (2) sau a uneia/unora din acestea,

prin aceste formulări care nu sunt proprii unui act normativ, neputându-se identifica scopul și rațiunea acului normativ și nici conduita pe care trebuie să o urmeze destinatarii unor astfel de norme, considerăm că actul normativ aduce atingere principiilor constituționale ale previzibilității și clarității normelor,

prevederile art. 3 alin. (4), potrivit cărora asociațiile și fundațiile pot comercializa alimente aflate aproape de expirarea datei-limită de consum, creează premisele ca produsele alimentare destinate consumului uman să ajungă la destinatarul final și, implicit, să fie consumate într-o stare de degradare improprie consumului astfel încât să producă consecințe extrem de negative pentru sănătatea omului,

prevederile art. 3 alin. (1) și (2) din lege creează discriminare între entitățile care, în condițiile legii, pot desfășura activități economice. Astfel, conform dispozițiilor alin. (1), operatorilor din sectorul agroalimentar prevăzuți la art. 2 alin. (2) lit. c) le este interzisă comercializarea în orice mod a alimentelor către alți operatori din sectorul agroalimentar sau direct consumatorului final, în

timp ce, conform dispozițiilor alin. (2), asociațiile și fundațiile care funcționează în baza Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005, cu modificările și completările ulterioare, precum și întreprinderile sociale care funcționează în baza Legii nr. 219/2015 privind economia socială, cu modificările ulterioare, pot comercializa alimente aflate aproape de expirarea datei-limită de consum,

având în vedere cele expuse anterior, sunt necesare reanalizarea întregului text al actului normativ și găsirea unor soluții de modificare care să facă aplicabilă această lege, de asemenea România ca stat membru al Uniunii Europene trebuie să respecte recomandările Comisiei Europene și ale Parlamentului European așa cum s-a angajat prin semnarea și ratificarea Tratatului de aderare la Uniunea Europeană, cu scopul de a diminua risipa de alimente într-un mod cât mai sustenabil,

ținând cont de situația existentă în prezent, caracterizată prin lipsa de infrastructură și capacitate de gestionare a acestor aspecte, în cazul emiterii normelor se creează premisele apariției unor circuite paralele de comercializare a produselor agroalimentare. Existând astfel posibilitatea apariției unor entități de tipul ONG care în siajul operatorilor din sectorul agroalimentar pot aduce prejudicii, de ordin material, de mediu, așa cum s-a întâmplat în cazul reciclării ambalajelor din industria alimentară, toate acestea ducând la creșterea risipei de alimente,

luând în considerare că aceste situații aduc atingere interesului public general și constituie un motiv de urgență deosebită și extraordinară, a cărei reglementare nu poate fi amânată,

întrucât risipa de alimente reprezintă una dintre prioritățile majore ale Comisiei Europene, aceasta având ca obiectiv reducerea risipei cu 50% până în anul 2030, iar faptul că aceasta poate contribui la diminuarea procentului persoanelor afectate de lipsa de alimente,

deoarece toate aceste elemente vizează interesul public și constituie situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,
Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

ARTICOL UNIC

Aplicarea prevederilor Legii nr.217/2016 privind diminuarea risipei alimentare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.934 din 21 noiembrie 2016, se suspendă începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență până la data de 30 iunie 2018.

PRIM-MINISTRU

Contrasemnează:

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

București, 30 iunie 2017.

Nr. 45.

3.7. Prorogarea

Dacă prin suspendarea unei norme se urmărește ca aplicarea acesteia să nu producă efecte o anumită perioadă de timp, prin **prorogare** se dorește ca o normă să continue să producă efecte și după data la care trebuia să-și înceteze inițial efectele juridice. Actul prin care se dispune prorogarea unei norme trebuie să intre în vigoare anterior datei până la care această normă producea inițial efecte juridice.

Ca **exemplu** de act normativ prin care se dispune prorogarea, menționăm Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2020:

GUVERNUL ROMÂNIEI ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

pentru prorogarea termenului prevăzut la art. III alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative

Având în vedere cadrul normativ în vigoare, respectiv dispozițiile art. III alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare,

luând în considerare starea de urgență instituită din 16 martie 2020 prin Decretul nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României și prelungită prin Decretul nr. 240/2020 privind prelungirea stării de urgență pe teritoriul României,

ținând cont de faptul că, începând cu data 15 mai 2020, a fost instituită starea de alertă pe teritoriul României prin Hotărârea Guvernului nr. 394/2020 privind declararea stării de alertă și măsurile care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare,

luând în considerare prevederile art. 27 alin. (3) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, prin care este suspendat, pe durata stării de alertă, în instituțiile și autoritățile publice orice tip de concurs pentru ocuparea posturilor sau funcțiilor vacante și temporar vacante, cu excepția celor din sistemul sanitar și a celor a căror ocupare este necesară exclusiv pentru prevenirea și combaterea situației care a generat starea de alertă,

având în vedere că termenul de 31 august 2020, prevăzut la art. III alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2020, cu modificările și completările ulterioare, pentru ocuparea posturilor prin concurs nu poate fi respectat, iar încetarea detașărilor din sectorul privat ar conduce la funcționarea defectuoasă sau blocarea activității Ministerului Afacerilor Externe, în special a misiunilor diplomatice și oficiilor consulare,

ținând cont de faptul că resursele umane reprezintă principalul instrument al administrației publice, inclusiv în domeniul afacerilor externe în scopul ducerii la îndeplinire a obiectivelor de politică externă ale României, sens în care

personalul Ministerului Afacerilor Externe are îndatorirea să promoveze și să apere interesele statului și ale cetățenilor români în cadrul relațiilor externe, inclusiv prin acordarea protecției diplomatice și consulare și a sprijinului necesar cetățenilor români, în limitele competențelor lor și cu respectarea prevederilor tratatelor internaționale la care România este parte,

întrucât toate aceste elemente vizează interesul public și constituie o situație extraordinară, a cărei reglementare nu poate fi amânată,

În temeiul art. 115 alin.(4) din Constituția României, republicată,
Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

ARTICOL UNIC

Termenul privind încetarea detașărilor prevăzut la art. III alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 11 din 9 ianuarie 2020, cu modificările și completările ulterioare, se prorogă până la data de 31 martie 2021.

PRIM-MINISTRU

Contrasemnează:

Ministrul afacerilor externe,
Ministrul muncii și protecției sociale,

București, 25 iunie 2020.

Nr.100.

3.8. Republicarea

Dispoziția de **republicare** a unui act normativ trebuie prevăzută în mod expres în actul de modificare și/sau completare.

Cu ocazia republicării, se realizează integrarea în ansamblul reglementării a prevederilor asupra cărora s-a intervenit, actualizându-se denumirile schimbate între timp, cum ar fi cele ale unor instituții sau localități, dându-se, atunci când s-a dispus expres, o nouă numerotare articolelor, alineatelor, capitolelor și celorlalte structuri ale actului.

Dacă asupra unui act normativ s-a intervenit printr-o ordonanță a Guvernului, republicarea acestuia se face doar după aprobarea ordonanței prin lege, pentru a nu se crea astfel eventuale discrepanțe cu actul de aprobare, în cazul în care acesta aduce alte modificări ordonanței supuse aprobării.

Dispoziția prin care se dispune republicarea trebuie redactată conform următoarelor modele:

a) în situația în care actul de bază a mai suferit intervenții legislative de aceeași natură cu cele aduse prin actul care dispune republicarea:

„ ..... (se precizează actul normativ ce urmează să fie republicat cu toate elementele sale de identificare și cu intervențiile legislative suferite până la momentul actului care dispune republicarea), și cu cele aduse prin prezenta ....., va

fi republicată, (în cazul ordonanțelor Guvernului se va preciza și <după aprobarea acesteia prin lege>), dându-se textelor o nouă numerotare”

b) în situația în care actul de bază nu a mai suferit intervenții legislative, sau a suferit intervenții legislative, dar de altă natură decât cele aduse prin actul care dispune republicarea:

„ ..... (se precizează actul normativ ce urmează să fie republicat cu toate elementele sale de identificare și cu intervențiile legislative suferite până la momentul actului care dispune republicarea, dacă este cazul), și cu modificările și/sau completările aduse prin prezenta ....., va fi republicată, (în cazul ordonanțelor Guvernului se va preciza și <după aprobarea acesteia prin lege>), dându-se textelor o nouă numerotare”.

Sintagma „dându-se textelor o nouă numerotare” din finalul modelelor se va elimina dacă, cu ocazia republicării, nu este necesar să se realizeze o astfel de operațiune.

3.9. Rectificarea

Rectificarea se întâlnește în cazurile când după publicarea actului normativ, se descoperă erori materiale în cuprinsul său, procedându-se la publicarea unei note cuprinzând inexactitățile constatate. Prin operațiunea de rectificare, care trebuie limitată numai la îndreptarea erorilor materiale, se interzice modificarea prevederilor din actul normativ. Rectificarea se face la cererea organului emitent al actului, după solicitarea și obținerea avizului Consiliului Legislativ.